

[Storgaard.]

er da en højere løn end den, man tilbyder de lavestlønnede tjenestemænd inden for statsbanerne. Er det så rigtigt af den højtærede minister at komme og sige: I får kun 120 kr. om måneden? Som gammel tjenestemand erindrer jeg, hvordan vi under hele krigen gik for en sulteløn; da blev der sagt til os: bare vent til krigens afslutning, så skal I nok blive honoreret. Det er der ikke noget der tyder på i dag; tjenestemændene er atter glemte og skal gå for en sulteløn.

Det ærede medlem hr. Baunsgaard talte om ulovlighed i forbindelse med poststrekken her i København. Jeg håber ikke, at det ærede medlem hr. Erik A. Jensen blev bange, fordi der blev fremsat sådanne trusler; jeg tror ikke, at der sker det ærede medlem noget. Det drejer sig nemlig ikke kun om de københavnske postbude, men om samtlige danske tjenestemænd i bundklasserne, der i den sidste måneds tid har spurgt og spurgt, hvor meget de kan påregne at få. Der er vel ingen her i tinget, der tror, at disse tjenestemænd med stigende huslejer og stigende skatter kan leve med kone og børn for den løn, som staten giver tjenestemænd i bundklasserne. Ganske afgjort ikke. Jeg synes derfor, man kan anmode den højtærede finansminister om at finde et andet tilbud til de lavestlønnede. Jeg skal indrømme, at der er forskel på at være lavest- og højestlønnede i statens tjeneste; de får ikke lige meget, men når de kommer til slagter og købmand, giver de lige meget for varerne. Det skal det høje ting lægge mærke til. At have en løn på 20 000-30 000 kr. om året er ikke det samme som at tilhøre bundklasserne i statens tjeneste, og jeg tror, det ville være gavnligt, ifald det høje ting ville se med lidt mere velvilje på de lavestlønnede i statens tjeneste.

(Kort bemærkning).

Holger Eriksen: Til det ærede medlem hr. Storgaard skal jeg blot bemærke, at jeg tvivler på, at det ærede medlem har noget som helst mandat til at optræde på tjenestemandorganisationernes vegne. Mig bekendt har der aldrig været nogen, der har været ude efter at give ham tillidsposter inden for disse organisationer.

Dernæst skal jeg rette et konkret spørgsmål til det ærede medlem hr. Erik A. Jensen, et spørgsmål, som jeg endnu ikke har fået besvaret; det er simpelt hen dette: tiltrådte det ærede medlem den bestyrelsesbeslutning, som var taget imod det ærede medlems egne ønsker, eller tog det ærede medlem afstand herfra? Jeg har ikke indtryk af, at det ærede medlem har taget afstand fra denne vedtagelse.

Når det ærede medlem under henvisning til, at hans organisation er i det, han kalder opbrud, stadig væk påberåber sig det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, vil jeg sige, at der er dog en forskel på, om man optræder som organisationsleder og som mandfolk, eller man optræder på den måde, det ærede medlem har gjort ved simpelt hen at bøje sig for det, flertallet har vedtaget, og gå ind for noget, som han har forklaret det høje ting at han selv var imod.

Hans Rasmussen: Da man gentagne gange har hentydet til mig, synes jeg næsten det er nødvendigt, at jeg siger et par enkelte ord i denne debat, som jeg i og for sig ikke havde tænkt at blande mig i.

Jeg tror ikke, situationen er så heldig for det ærede medlem hr. Erik A. Jensen, og jeg ville ikke bryde mig om at være i hans bukser. Det er rigtigt, at fagbevægelsen meget stærkt bebrejdede oppositionen, at lige så snart vi ville sætte lovlig — det understreger jeg — og varslede konflikter i gang, fordi vi ikke kunne opnå et tilfredsstillende forhandlingsresultat, forsøgte oppositionen at standse dem — det havde jeg lejlighed til at kvittere for, da vi drøftede den landbrugsstrejke, som kom i gang uden varsel og over for hele befolkningen; det kan der jo brygges en del videre på, hvad jeg ikke skal gøre; jeg har sagt, hvad jeg mener herom — men jeg synes, at både det ærede medlem hr. Erik A. Jensen og det ærede medlem hr. Storgaard går lidt uden om tingene. Hvad er det, der er sket ved denne lejlighed? Der er sket noget, som den almindelige fagbevægelse må fordømme. Det kan ikke være sådan, at når der er forhandlinger i gang om løn- og arbejdsvilkår, er der nogen, der begynder at tage sig selv til rette. Det er uden om organisationsmæssige fremgangsmåder, og det må fordømmes. En almindelig syndika-